

BARBARA
HANNAY

*Saladuste
suevi*

ROMAAN

Originaali tiitel:
Barbara Hannay
The Summer of Secrets
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev teos on väljamõeldis. Nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, paigad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või väljamõeldis ning mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud inimestega, ametiasutustega, sündmustega või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anne Kull
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Text Copyright © Barbara Hannay, 2018

First published by Penguin Random House Australia Pty Ltd. This edition published by arrangement with Penguin Random House Australia Pty Ltd. The Author has asserted her right to be identified as the author of the Work. All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B02408622

ISBN 978-9949-82-878-4

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu lugejatele...

Olenemata sellest, kas te olete minuga olnud algusest peale või kohtume nende lehekülgede vahel esimest korda... tänan teid.

ESIMENE PEATÜKK

Reede õhtu kulges Chloe jaoks suurepäraselt nagu plaanitud.

Hubisevas küünlavalguses nägi Coogee eeslinna luitunud korter peaaegu romantiline välja ja Jason oli eriliselt muhedas tujus. Ta oli tööl mingit laadi edu saavutanud ja turunduse peakonsultant oli teda kiitnud. Nüüd, kui Jasoni klaas oli täidetud tema lemmikveini Shiraziga, oli tema naeratus Chloele üle söögilaua armastav ja vallatu.

Ta oli isegi vaimustunult rääkinud, kui ülimaltsvad on Chloe aeglasel tulel valmistatud ribid, millelt tuli liha kergesti lahti. Tohtu kergendus. Chloele oli see õhtu uskumatult tähtis, seega oli varane tõusmine, et ribitükiga algust teha ja tormata päeva lõpus töölt koju, et kastet paksendada ja valmistada Jasoni lemmikmagustoitu end ära tasunud.

Chloe mõtles oodata uudise teatamisega, kuni serveerib šokolaadipudingit.

Vähemalt selline oli olnud tema esialgne plaan, aga just siis, kui Jason suskas lusika läbi šokolaadikoogist katte sooja pehmesse pudingisse, mõtles ta, kas pole hulljulgus sellega liiga varakult lagedale tulla. Ta ei tahtnud rikkuda mõnusat meeleolu, mida nad nautisid. Võib-olla on targem oodata, kuni einestamine on lõppenud ja nemad on diivanil teineteise kaisus.

Muidugi teadis ta, et ei tohiks oodata, kuni nad on päriselt voodis. Selleks ajaks võib Jason olla liiga kannatamatu, et kuulata tema seisukohta, aga Chloele oli oluline olla temaga täiesti aus, enne kui avastab, et on rase.

Selle mõtte peale läbis Chloet tundevärin, ta oli nii elevil kui ka närvis. Lapsevanemaks olemise teema oli selles majapidamises hell, aga täna õhtul oli see Väga Tähtis Teema, mille ta pidi oma elukaaslasega jutuks võtma. Nädala pärast saab ta kolmekümne seitsme aastaseks ja tema bioloogiline kell mitte üksnes ei tiksunud, vaid see lõi valjemini kui kellad vana-aastaõhtul.

Chloe ei tahtnud kauem oodata. Ta ei saanud kauem oodata. Ta ei kavatsenud oodata.

See aeg oli kätte jõudnud.

Lõppude lõpuks olid tema ja Jason seitse ja pool aastat koos olnud ning peaaegu kõik nende sõbrad olid lapsevanemad. Mõned nende sõpradest olid isegi abiellunud, kuigi Chloe ei käiks Jasonile sellega peale. Abiellumise teema polnud tegelikult kunagi esile kerkinud. Selleks polnud vajadust olnud. Nad olid täiesti õnnelikud ka niisama.

Või pigem oleks Chloe täiesti õnnelik, kui nad on selgeks rääkinud selle teise, pakilisema teema.

Kahjuks oli minevikus, ükspuha millal Chloe oli püüdnud pereloomise võimalust jutuks võtta, Jason õlgu kehitanud ja haigutanud ning mõne nõmeda vabandusega vastu puigelnud. Harilikult kaebles ta ajastuse või laste kulukuse üle ja kuidas nad vajavad suuremat korterit või peavad kolima vähem ihaldusväärseesse, kuid taskukohasemasse eeslinna.

Viimasel korral, kui ta oli ühe neist ettekäänetest välja pakkunud, oli Chloe nutma puhkenud ja oletanud, et Jason kindlasti ei armasta teda.

Ta pidi tunnistama, et toona oli Jason tema vastu uskumatult armas olnud. Ta oli võtnud Chloe embusse ja vandunud, et loomulikult armastab ta teda. Ta on Chloe järele hull, aga tal on lihtsalt liiga palju tegemist, et sel ajahetkel lastest mõelda. Ta on liiga ületöötanud ja pinges. Mõne järgmise kuu jooksul ei saaks ta mõelda lapsevanemaks olemisele.

Aga nüüd oli Chloe kannatus viimaks katkenud. Ta oli jõudnud sellesse punkti kaks nädalat tagasi, kui külastas oma parimaid sõpru Josiet ja Zaci ning nende hiljuti sündinud beebit Eve'i.

Ta oli ostnud Eve'ile kõige kenama väikese kombinesooni ja pakkinud selle roosasse siidpaberisse ning ta oli käinud nende majas Ashfieldis pärast tööd. Väljas oli hämar ja kui Chloe trepist üles läks, oli läbi eesukse klaaspaneelide paistnud õuehämarusse kuldne valgus.

Chloe nägi läbi klaasi majja. Zac oli elutoas, jalas teksad ja seljas narmendav vana T-särk, ning ta kõndis aeglaselt, seljaga Chloe poole.

Üle Zaci jõulise öla piilus tema tilluke imikust tütar. Eve'il olid tumedad säbarjuuksed, mis olid sama mustad nagu Zacil, ja väikesed nõöpsilmad, mis vaatasid midagi nägemata eesveranda poole, kus seisis Chloe. Zac hüpitas õrnalt beebit ja sosistas talle kõrva, marsides aeglaselt ja kannatlikult üle toa. Ühe suure mehekäega toetas ta imiku tagumikku ja teisega patsutas õrnalt tema selga. Võimalik, et ta isegi laulis tasakesi Eve'ile, ja ta suudles kaks korda üliõrnalt lapse pisikest pead.

Ohhh.

See pilt oli nii nunnu, nii südantlõhestavalt liigutav, et Chloe kurgas pitsitas valulikult. Josiest polnud märkigi ja Chloe kujutles, et ta sõbranna puhkab kindlasti voodis või on vannis samal ajal, kui tema tähelepanelik elukaaslane hoolitseb nende beebi eest.

Tol hetkel oli Chloel liigagi kerge näha Jasonit sarnases rollis, kujutada ette, et ta on sama kena nende oma pisikesega. Nii lihtne oli kujutleda Jasonit armastavalt hoidmas nende tillukest tekki mäsitud pambukest ja pakkumas õrnu paitusi ja rahustavaid sosinaid.

Chloe oli sellest mõttest nii liigutatud, et pisarad võtsid silmanägemise. Hirmu tundes, et ta ei suuda nende voolu peatada, ja kartes, et ta võib hakata häälekalt nuuksuma, oli ta pannud oma kingituse trepile, keeranud ringi ja vaikselt jalga lasknud. Viimane, mida ta soovis, oli põhjustada piinlikku stseeni.

Josie oli talle järgmisel päeval helistanud, et kingituse eest tänada, ja Chloe oli välja mõelnud vabanduse, et tal oli olnud kohutavalt kiire. Aga imeilusad võimalused, mida tekitas pilt Zacist pisikesest Eve'iga, olid teda sellest saadik kummitanud. Viimase kahe nädala jooksul olid tema mõtted tulvil neid võimalusi, hoidnud teda öösiti ärkvel ja päeval metsiku igatsuse uimas.

Ja nüüd, kui Jason tõsis lauast ja viis oma uuesti täidetud veiniklaasi diivani juurde, teadis Chloe, et aeg on käes. Ta pidi rääkima, enne kui Jason lülitab teleri sisse ja häälestub oma viimasele Netflix'i lemmikule.

„Jason.“

Teleripult ühes, klaas teises käes, vaatas Jason talle otsa mõnevõrra häiritud, aga heasüdamliku kulmukortsutusega.

Chloe tõmbas keelega üle kuivade huulte. „Enne kui hakkame telekat vaatama, pean ma sulle midagi ütleva.“

Jasoni kulm tõmbus rohkem kippa. „Mis see on?“

„Ma...“ Chloe neelatas. „Ma arvasin, et sa peaksid teadma, et ma lõpetasin tablettide võtmise.“

„Mida sa tegid?“ Küsimus paikus kuulina Jasoni huulilt.

Chloe tõstis käed kaitsvalt õhku. „Ära ole vihane. Palun.“

„Ära ole vihane?“ sõnas elukaaslane pilkavalt ja põrnitses nüüd Chloet tigidalt. „Sa võtsid minu selja taga vastu nii olulise otsuse ja ootad, et ma jääksin rahulikuks?“

Jason ei teinud katsetki oma viha varjata, kui laskis kaugjuhtimispuldi käest kukkuda ja pani oma veiniklaasi nii rohmakalt diivani lauale, et oli ime, et selle jalg katki ei läinud. „Pagan võtaks, Chloe, on reedeõhtu ja püüan end lõdvaks lasta. Sa ei või sellist pommuidist mulle niiviisi teatada.“

„Hüva...“ Chloe neelatas ja proovis uuesti. „Sa tead, et ma olen varem püüdnud palju kordi rääkida pereloomisega alustamisest, aga sina pole kunagi olnud valmis seda arutama. Tõsiselt küll mitte.“

Jason ajas lõua kangekaelselt ette. „See ei anna sulle õigust nii tohutu suurt otsust ilma minuga rääkimata vastu võtta.“

Chloe teadis, et tema jutus oli iva, ent ometi kord polnud ta valmis taganema või hakkama vabandust paluma. Selle asemel kergitas ta lõuga. „Hüva, ma räägin sulle praegu.“

Jason sihtis teda kississilmse läbitungiva pilguga. „Millal sa lõpetasid nende võtmise?“

Chloe neelatas. „Veidi vähem kui kaks nädalat tagasi.“

„Kurat.“ Jasoni võluv lõug vajus jubedas uskumatuses alla. „Sa tahad öelda, et me oleme keppinud ja sina teadsid...“

„Sellest pole midagi,“ katkestas Chloe teda kiiresti. „Ma ei saaks otsekohe rasedaks jääda.“

„Oled sa kindel?“

„Jah,“ vastas Chloe veendunult, ehkki ta polnud täiesti kindel, kuigi enamik veebilehti väitis, et nii kiire rasedumine on ülimalt ebatõenäoline. „Jason, asi on selles, et vahekord ei pruugi mul eriti kauem turvaline olla. Näiteks täna õhtul võiks olla väike võimalus...“

Jason vandus jälle, kui põrnitses Chloet.

„Sellepärast tahtsingi sulle praegu öelda.“

„Pärast mind esmalt toidu ja joogiga meelitamist?“

Oh.

Oli tõsi, et harilikult ei pingutanud Chloe reede õhtuti nii suurelt. Kui Jasonil polnud plaanis jalgpalli vaatama minna, olid nad valinud pitsa või mõne muu valmistoidu kaasamüügist. Võib-olla oli Chloe olnud pisut liiga läbinähtav.

Samas jälle nõudis meeleheitlik aeg otsustavaid meetmeid.

Chloe kõneles nii rahulikult ja ettevaatlikult, kui suutis. „Jason, ma tõesti tahan väga last. Ja nagu sa tead, saan ma järgmisel nädalal kolmkümmend seitse. Mis rasedusse puutub, peetakse mind juba vanuriks. Mul hakkab aeg otsa saama.“

Ta oli lootnud näha kaastundemärke, kuid Jasoni nägu jäi hirmutavalt karmiks ja pinevile. „Ja mis siis, kui mina tõesti, tõesti ei taha last?“

Chloe võpatas, justkui Jason oleks teda löönud. Ta vaatas meest ainiti jahmunud hämminguga, mõeldes, kas ta oli kuulnud õigesti. „Ei... mitte veel, tahad sa öelda?“

Jason ei vastanud.

„Sa ei taha ju öelda...“ Chloe võitles tungiga nuuksuda. „Sa ei taha öelda... et mitte kunagi?“

Kohkunud Chloe oli sunnitud kuuldavale tooma kohutava, ent vajaliku küsimuse. „Sa pead mulle ütleva. Kas sa ei taha kunagi isaks saada?“

„Ei,“ lausus tema kavaler lihtsalt, ilma vabandusnoodita.

Chloet tabas pearingluse hoog. Ta sirutas käe söögilaua tooli järele ja tal õnnestus üsna kohmakalt istuda.